

хайде-хоп-па, скокъ-подскокъ —
бухъ! въ студения потокъ.
Шляпамъ лудо и се плискамъ,
вече колкото си искамъ.
И на края, отъ сърдце,
друсвамъ си едно хорце.
Ами после накжде? —
Агънце ми съ яде.

Привечерь това е леко:
слизамъ по една пжтека
и, безъ много да се мая,
влизамъ въ топлата кошара.
Мигомъ кучета залаятъ.
— Де бре, Мурджо, де бре, Шаро! —
вика бедниятъ овчаръ —
дръжте тоя гладенъ звѣръ!
Ала Меча, младъ юнакъ,
смѣй ли да преследва нѣкой?
Спирамъ въ моята хралупа,
здроаво се съ месце налупамъ
и заспивамъ сънь благатъ —
като царски синъ въ палатъ.
Ревне ми се, медъ поискамъ